

ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ποῦ τὴν γράφει ὁ ΣΟΥΡΗΣ

ΕΤΟΣ πρῶτον, ἐν Ἀθήναις,
ποῦ πλουτίζουν οἱ κηφήνες.

Χίλια ὀκτακόσα ὀγδοήντα τρία,
τρέλλα εἰς τὸν κόσμον καὶ ἀχρηματία.

Ὁ ΡΩΜΗΟΣ τὴν ἐβδομάδα — μιὰ φορά θά βγαίνει μόνο.
Συνδρομὴ μὲς ὅτῃν Ἑλλάδα — δραχμαῖς ἕξη γιὰ τὸ χρόνο.
Ἀλλὰ γιὰ τὰ ἔξω μέρη — δέκα φράγκα καὶ ὅτῳ χέρι.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀποστέλλονται σ' ἐμέ.
Τρία φύλλα σὰν κρατῆς, — ἔγινες συνδρομητής.
Ἐνὰ φύλλο μιὰ πεντάρα, — δύο φύλλα μιὰ δεκάρα.

Εἰκοσιπέντε τοῦ Ἰουνίου,
φούρια τοῦ κάθε ὑποψηφίου.

Δεκατέσσερα μετροῦμε,
καὶ ἄερα κοπανοῦμε.

Μία ἐπίσκεψις ὅτῳ μυστικῶ — μὲς ὅτῳ Δημάρχων τάρχοντικά.

Κι' ἐμεῖς εἰς τῶν δημάρχων μας τάρχοντικά ἄς πᾶμε
νὰ μάθουμε τί γίνεται, νὰ πλοῦμε καὶ νὰ φᾶμε.
Εἰς κίνησιν τὸ ἔθνος μας καὶ εἰς πολέμους εἶναι,
κινεῖται καὶ ὁ Πειραιεύς, κινεῖται κι' αἱ Ἀθῆναι,
καὶ οἱ μικροὶ μὲ τοὺς τρανοὺς τσουγκρίζουν τὸ ποτήρι...
ὥσῃν κι' αὐτὸ καλλίτερον δὲν εἶναι πανηγύρι.

Καὶ ὅσοι ἔχουνε δουλειὰ κι' ἐκεῖνοι ποῦ δὲν ἔχουν
νύκτα καὶ ἡμέρα βιαστικοὶ εἰς τοὺς Δημάρχους τρέχουν.
Δὲν ξέρεις ποῦ ἐπίσκεψι νὰ κάμῃς πρῶτα πρῶτα,
παντοῦ ὑπάρχει κίνησις, παντοῦ ἀνάβουν φῶτα
καὶ ὅτῳ σαλόνι τοῦ Μελά καὶ μὲς ὅτῳ Μενιδιάτη
θὰ εὖρης καλοπέρασι καὶ τούρκικο ῥαχάτι.

Βλέπεις αὐτὸν τὸν κύριον μὲ κοῦκο καὶ τσαρούχι;
πῶ! πῶ! ὑπερφήνεια καὶ σοβαρὸ ποῦ σοῦχει!
Δὲν ξέρει ποῦ τὴν ὥρα τοῦ ὁ φίλος νὰ περάσῃ,
καὶ εἰς τὸ σπῆτι τοῦ Μελά πηγαίνει νὰ ξεσκάσῃ
ποῦ λὲς καὶ προσκλητήριον γιὰ μπάλο τοῦχουν στείλει,
καὶ ὁ ἀντάμης κι' ὁ Μελάς γινῆκαν πρῶτοι φίλοι.

Ἐ! ἄς γυρίσουμε κι' ἐμεῖς ὅτῳ Ἀθηνῶν τὴν πόλιν,
καὶ πρῶτα μὲς ὅτῳ Σούτσου μας ἄς μῖπῳ τὸ περιβόλι.
Ἀπὸ τὰ δέντρα κρέμονται λογιῆς λογιῆς φανάρια,
ἐδῶ κι' ἐκεῖ λεβέντικα γλεντοῦνε παλληκάρια,
πέρνει καὶ δίνει τὸ ψωμί καὶ τὸ τουλουμπούρι,
καὶ ὥς ὅτῳ πάτο μονομιά ἀδειάζει τὸ ποτήρι.

Ὅλο τσουμποῦσι καὶ φωνὴ καὶ ὄλο πίνε κέρνα,
θαρρεῖς πῶς εἶσαι σὲ καμμιὰ ψυχρῶτικη ταβέρνα.
Τί μουτρα πᾶνε κι' ἔρχονται καὶ τί καλά βλακιάκια,
τί φουστανέλλαις φουντωταῖς καὶ τί κοντὰ βρακιάκια!
Καὶ σὺ μὲς ὅτ' ἀνακατάμα καὶ ὅτῳ βοῇ τὰ χάνεις,
ὥσῃν τὸν χάχα στέκεσαι καὶ τὸ σταυρό σου κἀνεις.

Κι' ὁ Δημητράκης τριγυρνᾷ μὲ μαύρη ρεδιγκότα,
καὶ δεξιὰ κι' ἀριστερὰ μοιράζει σαλτσιώτα.
Φιλεῖ τὸν ἕναν ἀπ' ἐδῶ, ἐκεῖ μὲ ἄλλον πίνει,
ἐδῶ μιλεῖ κρυφὰ κρυφὰ, ἐκεῖ τὸ χέρι δίνει,
γιὰ ὅλους κατακόβεται καὶ κοπλιμέντα κἀνει,
κι' αὐτὸς πῶς εἶναι πρίγκηψ γιὰ μιὰ στιγμὴ ξεχάνει.

Κι' άκούς προπόσεις, σχέδια, και φέρε μας τὰ ἴδια,
και βλέπεις νὰ σουφρώνουνε τῆς λεβεντιάς τὰ φρύδια.
Στόνα μπουκάλε ἔρχεται και δεύτερο και τρίτο,
και ἄρχινᾷ ὁ ἄμμανές και ἄρχινᾷ τὸ ζήτω,
και νά! μετὸ ψωμότυρο προσφέρουν και σαλάμι,
κι' ἀνοίγει πάλ' ἡ ὄρεξις τοῦ καθενὸς ἀντάμη.

Βλέπω κι' ἐγὼ τοὺς προσφιλεῖς δημότας 'στὴν ἀράδα
νὰ τρῶν μετὸση ὄρεξι ἐκεῖ 'στὴν πρασινάδα,
και νοιῶθαι ἄμετρη χαρὰ γιὰ τούτους ἡ ψυχὴ μου,
και μὲς 'στὸ νοῦ μου τραγουδῶ τὸ Λιγερὸν σπαθί μου.
Μὰ σὰν νὰ παρακαθίσαι νομίζω ἐδῶ πέρα,
κι' ἄς πᾶμε τώρα και ἄλλοῦ ν' ἀλλάξουμε ἀέρα.

Και τότε φεύγω ἀπ' ἐκεῖ και 'στοῦ Μελά πηγαίνω,
και με λεφοῦσι δυνατὸ τῆς σκάλας ἀνεβαίνω.
Κι' ἐδῶ φωνὴ και σύγχυσις, κι' ἐδῶ πυκνὸ ἄσπερι,
κι' ἐδῶ καθένος τὸν Μελά γιὰ Δήμαρχο συγχαίρει,
και ὅλο πᾶνε κι' ἔρχονται ἐλεύθεροι πολῖται,
μὰ κάπου κάπου φαίνονται και κάμποσοι μεσίται.

Ἀπὸ παντοῦ καπνίζουνε μετὸ τόσο θερμακλήκι,
ἕνας βεμβάζει ἀπ' ἐδῶ με μιά βιβλιοθήκη,
ἄλλος θαυμάζει ἀπ' ἐκεῖ μιά ὡμορφη εἰκόνα,
κι' ἐκεῖνος μόνος του 'μιλεῖ σὲ κουννητὴ πολτρόνα.
Ἀλλὰ ξαπλόνομαι κι' ἐγὼ με σοβαρὸ μεγάλο,
κι' ἀκούω κάποιον κουβαρντὰ νὰ λέη σ' ἕναν ἄλλο.

—Τί νὰ σοῦ πῶ, βρε ἀδελφέ, ἀπ' τὸ πρῶτ' φουμάρω,
κι' ὅλο λιγούραις μοῦρχονται ἀπ' τὸ πολὺ τσιγάρο.
Τί διάολο! κοτσάμ Μελάς κι' οὔτε καφφέ δὲν βγάζει...
ἐδῶ κανέναν, ἀδελφέ, μετὸ στανειὸ νυστάζει.
Πρέπει, θερρῶ, νὰ δροσιθῇ και τὸ λαρύγγι 'λίγο,
ἀν πάη ἔτσι ἡ δουλειά, γιὰ σίγουρα θὰ φύγω.

—Δὲν ἔχουμε ἀπαίτησι νὰ κάνη γκιουβετσάδες!
τούλάχιστον νὰ πίνουμε πέντ' ἔξη βουσσινάδες!
Και 'στοῦ Νταλέκου μας ἀν πᾶς θὰ πῆς καμπόσας μπύρας,
ὄχι ἐδῶ, ποῦ ὁ Μελάς ἀστράφτει ἀπὸ λίραις!
Ἐγὼ ἀν ἤμουν σὰν κι' αὐτὸν τὸν κόσμο θὰ χελούσα,
και θάχα μὲς 'στὸ σπῆτι μου ἀθάνατα τσουμπούσα.

—Και ἔπειτα τί νὰ σοῦ πῶ!... μετὸν καπνὸ βραχνιάζεις,
κι' οὔτε σοῦ μένει δύναμις και **Ζήτω** νὰ φωνάζης.
ἐνῶ σὰν φᾶς και πῆς καλὰ, εὐθὺς κουράγιο πέρνεις,
και κάνεις διαδήλωσι και δέρνεσαι και δέρνεις.
Ναι, δὲν σοῦ λέω, ὁ Μελάς γιὰ Δήμαρχος ἀΐζει,
μὰ πρέπει δὲ και τὸ λαϊκὸ λιγάκι νὰ δροσιζῇ.

Χαιρέτησα και τοῦ Μελά τὸ λουλουδάτο σπῆτι,
και ἀπ' ἐκεῖ μονάχος μου τραβῶ 'στοῦ Φρεαρίτη.
Ἐδῶ ἀντάρα δὲν ἀκούς, οὔτε φωνᾶς και γέλοια,
οὔτε μεζέδες θὲ νὰ 'βρῆς, οὔτε κρασιὸ βρεῖλια,
ἀλλ' οὔτε μπόλικο καπνὸ κι' Εὐρώπης τσιγαρέττα,
ἐδῶ εἶν' ὅλα ἡσυχά, ὅλα ἀπλὰ και σιέτα.

Τί ἀγαπᾶτε, κύριε; ἕνα **γκαρσὸν** φωνάζει,
κι' ἀπὸ τὰ νύχια 'στὴν κορφή σὰν χάχας με κυττάζει.
'Ακούς ἐκεῖ τί ἀγαπᾷ!... ἐδῶ 'στοῦ Φρεαρίτη
και τὰ **γκαρσόνια** φαίνεται βαστοῦν 'ψηλὰ τὴ μύτη.
'Αφίνω τὸ καπέλο μου και μόλις μέσα μπαίνω,
μ' ἐφάνη πῶς μοιρολογοῦν κανένα πεθαμμένο.

Καμπόσοι λογιώτατοι δασκάλοι 'στὴν ἀράδα
'μιλοῦνε γιὰ τὸν Ὅμηρο και γιὰ τὴν Ἰλιάδα,
και κάποιοι νοικοκύρηδες με ἀνοικτὸ τὸ στόμα
ἀκούνε τὴ συζήτησι και χαίρουν γιὰ τὸ κόμμα.
Μὰ νὰ και ὁ Ζυγομαλάς!... 'μιλεῖ κι' ἐνθουσιάζει,
και πρῶτο πρῶτο Δήμαρχο τὸν Φρεαρίτη 'βγάζει.

Κι' ἐπῆγα 'στοῦ Καλλιφρονᾶ... θερμὸς τρώντι νέος,
κι' εἰς σκέψεις και φρονήματα πολιτικὰ γενναῖος.
Κι' ἐδῶ 'μιλοῦσαν κάμποσοι περὶ διὰ γραμμάτων,
περὶ φωτὸς ἡλεκτρικοῦ, ἀέρων και ὑδάτων.
κι' ἐδῶ γιὰ ψήφους κι' ἐκλογαῖς δὲν ἔχουν καρδιοκτύπι,
κι' ἐδῶ μεζὲ δὲν ἔφαγα, κι' ἐδῶ κρασί δὲν ἤπια.

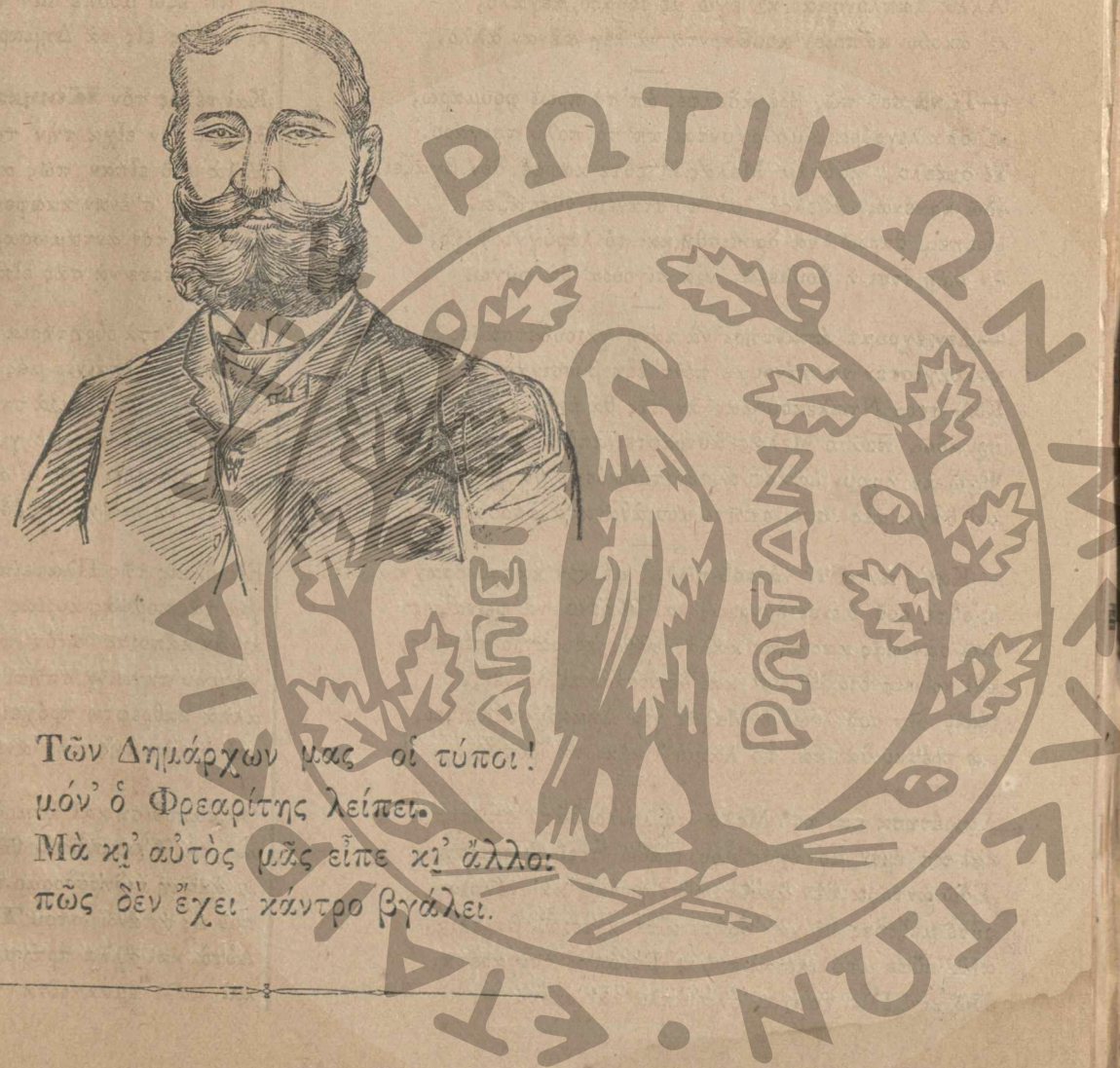
Κι' εὐθὺς γιὰ τὸν Νταλέκο μας τὸ φύσημά μου πήρα,
μ' ἐδέχθη με συγκίνησι, μ' ἐκέρασε και μπύρα.
Κρυφὰ κρυφὰ τὰ εἶπαμε κι' οἱ δύο μας παρέα,
και σχέδια μ' ἀνέπτυξε πρῶτάκουστα κι' ὠραία,
κι' ἀπ' ἐξω μούπε σὰν νερὸ τὸ πρόγραμμά του ὅλο...
κι' αὐτὸς εἰς τὰ Δημαρχικὰ λαμπρὸ θὰ παίξη ρόλο.

Και τέλος τὸν **Κουμπάκη** μας ἐτραβήξα νὰ εὐρῶ,
ἀν και δὲν εἶχα τὴν τιμὴν ὡς τώρα νὰ τὸν ξεύρω.
Ἄλλὰ μοῦ εἶπαν πῶς αὐτὸς δὲν δέχετ' ἐπισκέψεις,
και μόνον σ' ἕναν καφφενὲ 'μπορεῖς νὰ τὸν γυρέψης.
'Επῆγα, τὸν ἀντάμωσα, ἐκάθισα κοντά του,
κι' ἀκούσατε νὰ σᾶς εἰπῶ τὰ **θεῶα σχέδιά του**.

Και μὲς 'στὰ οὐρητήρια τσιγγέλια θὰ μᾶς φέρη,
και ὅποιοι μπαίνει μὲς' σ' αὐτὰ με ψούνια εἰς τὸ χέρι,
νὰ 'βρίσκῃ μέρος μιά στιγμὴ τὰ ψούνια νὰ κρεμάσῃ.
ἐκτὸς αὐτοῦ, και με γυαλιὰ τοὺς δρόμους θὰ σκεπάσῃ,
γιατὶ πιστεύει πῶς μ' αὐτὴ τὴ μέθοδὸ του μόνη
'μπορεῖ νὰ λείψῃ ἀπ' ἐδῶ ἡ λάσπη και ἡ σκόνη.

Εἰς ὅλαις τῆς Πλατείαις μας καθρέφτες θὲ νὰ στήσῃ
γιὰ τὰς κορφὰς κυρίως μας, καθὼς και 'στὸ Παρίσι.
κι' ἀν κάποιος 'στὸν περίπατο χαλάσῃ ἡ χωρίστρα,
νὰ μὴν πηγαίη σπῆτι τῆς ἢ σὲ καμμιὰ μοδίστρα,
ἀλλὰ καθρέφτη πρόχειρο νὰ 'βρίσκῃ ἐμπροστά τῆς,
και μ' ὅλη τῆς τὴν ἄνεσι νὰ πλέκῃ τὰ μαλλιά τῆς.

Θὰ ἐμποδίσῃ και ἀτμούς κι' ἵπποσιδηροδρόμους,
και τὰ **Τρομαδά** θὰ περνοῦν ἀπὸ τὰς ὑπόνομους.
κι' ἀκόμη σιδηρόδρομο τρομακτικὸ θὰ κάνῃ,
ποῦ ὡς ἀπάνω 'στοῦ **Τρελλοῦ** τὴν κορυφὴ θὰ θάβῃ.
Αὐτὰ και ἄλλα πράγματα και ἄκουσα και εἶδα,
και πάλι ἐμακάρισα τὴν κλασσικὴν πατρίδα.

Τῶν Δημάρχων μας οἱ τύποι!
μόν' ὁ Φρεαρίτης λείπει.
Μὰ κι' αὐτὸς μᾶς εἶπε κι' ἄλλοι
πῶς δὲν ἔχει κἀντρο βγάλει.

Τράχα τρούκ τὰ παλαμάκια,
ὅλοι ἄσπρο τοῦ **Κουμπάχα**.

Προγράμματα Δημοαρχικά ἀγέλπιστα καὶ ἑξαφνικά.

Προγράμματα Δημάρχων ἐδῶ κι' ἐκεῖ κυττάζω,
κι' ἀπ' ἄκρη ἔως ἄκρη μὲ στόμφο τὰ διαβάζω.
Τί σχέδια μεγάλα! τί θαύματα πομπώδη!
τὸν Δῆμο μας ἀλήθεια θὲ νὰ τὸν κάμουν ρόδι.
Τί θέατρα θὰ 'δοῦμε καὶ τί δενδροφυτεῖαις!
τί κήπους, τί σχολεῖα, τί δρόμους, τί πλατεῖαις!

Τοῦ Δήμου τὸ Ταμεῖο μὲ λίρα θὰ γεμίσει,
καὶ ὅλα του τὰ χρέη μὲ μιὰ θὰ ἐξοφλήσει.
κι' ἐκεῖ ποῦ ἦσαν πέντε τὰ ἔσοδα τοῦ Δήμου,
θὰ πᾶνε δεκαπέντε καὶ εἴκοσι... ψυχὴ μου!
Ἀπὸ νερὰ καὶ βρύσαις κατακλυσμὸς θὰ ἦναι,
καὶ θάλασσα θὰ γίνουν αἱ προσφιλεῖς Ἀθῆναι.

Ἡ πόλις μας θὰ μοιάζῃ καμαρωμένη νύφη,
θὰ λείψουν μιὰ γιὰ πάντα ἡ Εὐλογιαὶς κι' οἱ Τύφοι,
οὐτ' ἄρρωστος κανένας θὰ πέφτῃ 'στὸ κρεβάτι,
καὶ οἱ γιατροὶ θὰ φύγουν ἀπ' τὸ πολὺ κεσάτι.
Ἀπὸ μιὰ ὥρα σ' ἄλλη ὁ κόσμος θὰ παχαίνει,
κι' ὡ θαῦμα τῶν θαυμάτων! ψυχὴ δὲν θὰ πεθαίνει.

Κουνοῦπι, σκνίπα, φύλλος καὶ μυῖγα δὲν θὰ μείνῃ,
τῶν φώτων ἡ Ἑστία Παράδεισος θὰ γίνῃ,
κι' οἱ φίλοι μας οἱ Φράγκοι μὲ ὅλο των τᾶσκέρι
ἐδῶ θὰ τὸ γλεντοῦνε χειμῶνα καλοκαίρι.
Παντοῦ ζωὴ, υἱεία, νερὰ, δροσιαὶς καὶ κρῖνα...
Μακάριος ἐκεῖνος ποῦ ζῇ μὲς 'στὴν Ἀθήνα!

Κι' ἀπ' ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ Σύμβουλοι Δημοτικοί.

Τί ὀνόματα Συμβούλων εἰς τοὺς τοίχους κολλημένα!
καὶ δὲν παύουνε ἀκόμη νὰ κολλοῦνε ὁλοένα.
Σ' ὅποιο μέρος σταματήσης καὶ ἀπ' ὅπου κι' ἂν περάσῃ,
ἓνα ὄνομα Συμβούλου τυπωμένο θὰ διαβάσῃ.
Μὲ Συμβούλους τὰ σοκάκια ἐπλημύρησαν κι' οἱ δρόμοι,
μαγαζιά, ταβέρναις, μάνδρακις, κι' οὐρητήρια ἀκόμη.

Τί Συμβούλων ἀφθονία! ἑκατὸν πενήντα τόσοι!
κι' ὁ καθένας μας δὲν ξέρει ποῦ τὸν ψῆφο του νὰ δώσῃ.
Μὰ κι' ἐγὼ ἐκεῖ ποῦ τρέχω ὅλο 'πίσω μου κυττάζω,
γιατὶ μὲς 'στὴν τόση φούρια καὶ τὴν τρέλλα των τρομάζω,
μήπως κανενὸς Συμβούλου μὲς 'στὸ δρόμο τοῦ καπνίσῃ,
καὶ γιὰ χάξι τὸνομά του εἰς τὴ ράχη μου κολλήσῃ.

Ῥωμῆέ μου πήδα καὶ 'στὴ Χαλκίδα.

Μὲς 'στὴ Χαλκίδα ὁ χρυσὸς Γαζέπης βασιλεύει,
καὶ ὁ ἀντίπαλος γιατρός σαστίζει καὶ χαζεύει.
Μ' ὅσαις κι' ἂν δίνῃ συνταγαιῖς, μ' ὅσα κι' ἂν πῇ κι' ἂν πῇ,
ὅλα 'στὸ βρόντο θὲ νὰ πᾶν καὶ κόπους μόνο χάνει.
Ἄμα 'στὸν τόπο δὲν περνᾷς, μὲ μαῦρα θὰ χορτάσῃς,
κι' ἄς ἦσαι καὶ ἄς λέγῃσαι γιατρός Καρναστιάσης.
Καὶ ἂν κι' αὐτὸς ὁ **Τρέ-Γαμπέ** κι' ὁ **Μιχαλῆς** ἀκόμη
μὲ τοῦ κυρίου Δόκτορος ἐτάχθησαν τὸ κόμμα,
μὰ ὅλα τᾶσπρα θὰ ριχτοῦν 'στὴν κάλπη τοῦ Γαζέπη,
γιατὶ σ' αὐτὸν ἀληθινὰ ἡ Δημοαρχία πρέπει.
Εἰν' ἄνθρωπος μὲ φρόνημα, μὲ νοῦ γερὸ καὶ τρόπο,
καὶ ἀπὸ λύσσα βέβαιη ἐγλύτωσε τὸν τόπο.
κι' ἐκεῖ ποῦ ἦταν γιὰ νερὸ τὰ μάτια των γαριδά,
τώρα κρυστάλλιναις πηγαῖς ποτίζουν τὴν Χαλκίδα.
Γι' αὐτὰ καὶ ἄλλα ὁ γιατρός γιὰ Δήμαρχος δὲν κάνει,
καὶ ἄς φροντίσῃ μερικὸς ἄρρωστους νὰ πεθάνῃ.
Ἀλλὰ κι' ἐκεῖνος ἄρχισε σὰν σκουρα νὰ τὰ βλέπῃ...
Ζήτω λοιπὸν καὶ ὁ **Ῥωμῆος** φωνάζει τοῦ Γαζέπη.

Κι' ἀπὸ τὴ Σύρα σήμερα καλοὶ μας ἦλθαν στίχοι,
ἀλλ' ὅμως ἔφθασαν ἀργὰ κατὰ κακὴν μάς τύχη.
Ὡστε, καλοὶ μου Συριακοί, προσμένετε ὀλίγο,
καὶ στάλλο φύλλο καὶ γιὰ σὰς τὸ στόμα μου ἀνοίγω.

Σὰς ἔγραψα πῶς τὸν **Ῥωμῆο** διπλὸ θὲ νὰ τὸν ἔγαλῃ,
μὰ εἶναι καὶ μπελᾶς πολὺς καὶ ἐξόδο μεγάλο.
Γι' αὐτὸ λοιπὸν καὶ σήμερα ἐκδίδεται μονός...
Αὐτὰ καὶ μένω, κύριοι, θεράπων ταπεινός.